

helt igjennem, for at man kan forstaa, hvad der menes. Hvis vi vedtogte Loven i dens nuværende Skikkelse, saa vilde der i Morgen ikke være et eneste Menneſte i Landet, der paa dette Omraade vidste, hvad der var Lov og Ret i Danmark.

Der er en Bestemmelse i den næſte Paragraf, som jeg forøvrigt ſympathiserer med, men som jeg er bange for ſkal have Følger til det Værrer. Det er den Bestemmelse, at naar en Lærling opholder ſig i Meſterens Hus, ſaa er denne pligtig til at betofte hans Pleie og Helbredelse i 6 Maaneder. Det er en ſtor Forpligtelse at lægge over paa Meſteren. Jeg ſympathiserer imidlertid, ſom ſagt, med den, men hvad vil Følgen blive? Det vil i alt Fald let blive den, at medens der nu er mange Meſtre, ſom tage Lærlinge op i deres Huſe og paa en Maade lade dem gaa ind i deres Familie — og det er dette gamle partiarkaliſke Forhold, ſom jeg tror, er det heldigſte — ſaa vilde efter denne Bestemmelse næppe mange Meſtre holde af dette Forhold, fordi det let kan blive en dyr og bekøſtelig Hiſtorie for dem. — I § 12—13 findes der ogſaa nogle af diſſe temmelig upraktiſke Bestemmelſer; det er iøvrigt der, ſom jeg før nævnte, at vi finde Bestemmelſen om, at de Ligeſtillede med dem, ſom antages i Lære, ere nogle, ſom antages „ſom Medhjælp“, og denne Paragraf viſer ogſaa — og det er iøvrigt det Glædelige ved Forſlaget — at Loven ikke er ubefinget, men at den kan undgaaſ af ſaa Mange, ſom have Vlyt til at undgaa den. — I § 12 beſtemmes det, at ſaa længe en indgaaet Lærefkontrakt ikke er hævet, maa Lærlingen hverken tages i Lære eller anvendes ſom Medhjælp af nogen Anden, og ſaa i næſte Paragraf kommer der Bestemmelſer om, naar Lærlingen forlader Meſteren, løber bort i Utide. Hvad ſter nemlig ſaa? Ja, lad os tænke os det Tilfælde, at en Lærling er blevet mishandlet eller har faaet nogle flere Brygl, end han ſelv ſynes, han fortjener, og ſaa løber ſin Wei, og lad os ſaa ſe, hvad der kommer ud af det, naar vi ſammenholde de forſkjellige Paragrafer. Saa har Meſteren 14 Dage til at tænke over i, om han vil have Lærlingen bragt tilbage ved Politiets Hjælp eller ei. Hvis han ſaa den fjortende Dag ſaar i Sinde at lade ham hente af Politiet, ſaa er Politiet forpligtet dertil; men naar ſaa Politiet kommer og vil hente Lærlingen, og ſaa denne eller hans Værg eller Forældre ſige, at han ikke ſkal tilbage i Lære, men at man derimod ved en Retsſag vil forſøge at ſaa Kontrakten hævet, ſaa bliver han hjemme,

og ſaa efter kort Tids Forløb bliver Sagen anlagt. Nu ſtal den rigtignok anlægges ſom Politifag, der jo ikke trækker ud i ſaa meget lang Tid, men der gaar dog en temmelig lang Tid, og da Mulkerne ere ſatte til meget høie Taxter, ſaa vil en ſaadan Sag let komme til høiere Inſtanser. Man kan i alt Fald forudſe, at der i flere Tilfælde vil gaa meget lang Tid hen, før man kan ſaae at vide, om Lærlingeforholdet ſkal ophæves eller beſtaa, og hvorledes gaar det da Lærlingen i den Tid, der gaar hen? Ja, der ſtaar i § 12, at han i den Tid ikke maa tages i Lære eller anvendes ſom Medhjælp i noget Næringsbrug. Han maa alſaa ikke beſtille det Allermindſte. Selv om man nu vil gaa ud fra, at ved Næringsbrug forſtaas hverken Landbrug eller Mejeri og vil indſtrænke Begrebet til det rene Haandværk, til hvad man kalder bunden Næring, ſaa kan man komme til forunderlige Slutninger. Sæt at f. Ex. en Snedkerſøn er løbet af Lære, og Snekderen fører Retsſag om Lærlingeforholdet med ſin Søns tidligere Meſter, da maa Sønnen, ſelv om han er dygtig, ikke give ſig af med det Mindſte, Snekkerprofesſionen vedrørende. Forſaavidt han hævler et Brædt for Faderen, er det ſtrar en Mulkt paa 1 til 500 Kr. Jeg veed ikke, hvad Lærlingene i den Tid ſkulde beſtille. Jeg ſkal endnu kun omtale en enkelt Bestemmelse i Lovforſlaget, men det er ogſaa en af de aller værſte Bestemmelſer, ſom efter min Mening findes i det; det er dette om Lærlingens Stavnſbaand; thi det, Forſlaget gaar ud paa, er jo at binde Meſter og Lærling fuldſtændig ſammen i de 5 Aar, med Undtagelse af den Bestemmelse, der findes om, at, naar en Lærling er over 20 Aar, har han Ret til at ſkønne over, hvorvidt han vil fortsætte eller ikke; ellers er han fuldſtændig ſtavnſbunden. Hidtil har man ment, at Intet er bundet ſammen undtagen Munk og hans Rutte, men for Fremtiden gjælder det ogſaa Meſter og Lærling. Naar man ſaa kommer til § 17, finder man dog, at der er et lille Ulyspunkt i alt det Mørke, ſom man har mødt i Forveien, og det er dette, at Lærlingekontrakter under viſſe Tilfælde, under viſſe Forhold, kunne ophæves. Men diſſe Bestemmelſer høre til det, ſom jeg før kaldte noget af det meſt Taagede og Ubeſtemte, jeg nogenſinde har ſet. Der ſtaar nemlig her, at Lærlingekontrakten kan ophæves imod Erſtattung til Læremesteren — det er Noget, ſom er naturligt, at han ſaar det, for ſaa vidt det tilkommer ham — naar Øvrigheden paa det Sted, hvor Lærlingen bor, efter en Underſøgelse af Forholdene afgiver en Erklæring om, at ſæregne ved